

Harcos béketüntetéssel ünnepeltek mindenütt Csongrád megye dolgozói

Csongrád megyében mindenütt óriási tömeg vonult fel május elsején, hogy hitet tegyenek a béke harcos megvédése mellett.

Hódmezővásárhelyen

A gépállomás traktorai nyitották meg az ünnepi felvonulást. Ott dübörögték a modern gépcsoadók, a szállyevecsek, a kombájnok is. A felvonuló csoportok mindegyikének tábláiról, díszítéseiről a béke megvédésének harcos elszántsága tükröződött. A Kötőárúgyár dolgozóinak menete élén kerekéken görögő hatalmas Sztálin-képet vittek, egy másik csoport pedig Rákosi elvtárs hatalmas méretű arcképét hozta a szállt az élfénzés: „Éljen Rákosi! Éljen a Párt!”

A felvonulók tömegében újból és újból megújult az a lelkes élfénzés a Pártunk éltetése mellett a szovjet-magyar megbonthatatlan barátságról is tanúságot tettek. Munkások között emelt karral vonultak el a dolgozók a tribün előtt, ahol a Megyei és Városi Pártbizottság tagjai foglaltak helyet, élükön Jegyinek János elvtárral, a Központi Vezetőség tagjával, a Megyei Pártbizottság első titkárával. A több mint kétórás menetben fel-feltek a katonai egyenruhák. A munkások, dolgozók parasztoi soraiból kikerült katonatisztek együtt vonultak régi munkahelyük dolgozóival, hogy ezzel is kifejezésre juttassák szoros együttartozásukat. A vásárhelyi dol-

gozók felvonulása méltó volt május elseje nagy ünnepéhez, a nagyszerű, színesen áradó tömeg büszkén jelképezte egyre szélesedő békeharcunkat.

Makó

dolgozóinak felvonulását az ifjúság sorai nyitották meg. Az impozáns felvonulást ünnepi nagygyűlés követte, amelyen Lövé Ferenc elvtárs, a Megyei Pártbizottság szervező titkára mondott beszédet.

— A vörös lobogó alatt együtt haladunk a világ dolgozóival, nemcsak a felszabadult népekkel, hanem azokkal is, akik a kapitalista államokban a béke, a demokrácia, a haladás jelszavát írták zászlajukra — mondotta a többi között. — A hatalmas méretű nemzetközi békemozgalomnak újabb lendületet ad a május elseje. Mi a termelés fokozásával készülünk erre a napra. Az igazságtól állami gazdaság a tavaszi munkákban kiérdemelte a megyei vándorászólót. A MÁV-műhely és a Makói Malom dolgozói is kimagasló eredményt értek el. A termelőcsoportok példáját követve az egyénileg gazdálkodó dolgozó paraszti is fokozták munkájukat. A felajánlások teljesítése azt eredményezi, hogy hazánk erősödik, mind szebbé válik, de állandóan résen kell lennünk, mert az amerikai imperialisták és láncos

kutyájuk, Tito új háborúra spekulál.

Szentes

dolgozói is már hetek óta készültek május elsejére és a keddi felvonulás valóban visszatükrözte ezt a lelkes készülődést. Ünnepi nagygyűlésükön Sinkó Antal elvtárs, a megyei pártbizottság agit. prop. titkára mondott beszédet.

— Hatvanegy év óta a világ különböző országainak dolgozói évről-évre megünneplik május elsejét — mondotta. — Az idei május elsejét szerte a világon a béke harcos megvédésének jegyében ünneplik a dolgozók. A magyar dolgozók kiemelkedő eredményeket értek el a május elseji versenyben s így tették hitet a béke mellett.

Amikor Sinkó elvtárs idáig ért beszédében, felröppentek a békegalambok, hogy hírül vigyék mindenhová: a szentesi dolgozók is a békéért küzdenek.

Csongrád

dolgozói is az eddigiekénél sokkal nagyobb szabású ünnepségeken vettek részt május elsején. A város dolgozói a tanyák dolgozó parasztjával együtt nagy tömegben vonultak fel és a Tiszaparton ünnepi nagygyűlést vettek ahol Eke István elvtárs, a csongrádi városi pártbizottság titkára és Nagy Károlyné, az MNDSz megyei titkára mondott beszédet.

Vígan, jókedvvel végezzük munkánkat

LEVÉL DUNAPENTELELRŐL

Igazán csak akkor tudjuk megérteni, hogy mit jelent számunkra, magyar dolgozók számára a Szovjetunió segítségével megszerzett szabadság, ha látjuk azokat a hatalmas építkezéseket, alkotásokat, amelyeket Pártunk vezetésével a szabadsággal és hatalommal rendelkező munkássztyál készített és állandóan épít a dolgozók még boldogabb szocialista jövője érdekében. A felszabadult munkássztyál alkotó erejéről azok győződhetnek meg valójában, akik látják is ezeket a hatalmas építkezéseket.

A Dunapentelei Vasműnél dolgozó sokaság szegedi dolgozó egyikeként hozták, intézett levele is erről számol be.

Kedves Szerkesztőség! Az első szocialista ifjúsági munkásváros építkezéséről sok szeretettel köszöntöm a szerkesztőséget és Szeged összes dolgozóját.

Itt a munkánkat gyönyörű napsütésben végezzük. Olyan szép az idő, mintha a természet is érezné annak a hatalmas munkának a jelentőségét, amelyet mi, dolgozók itt végzünk.

Sok minden épül itt gyors ütemben. A kenyérgyár építkezése már a befejezéshez közeledik. Néhány hét múlva már itt sütik számunkra a jó puha, friss kenyeret, amit ma még Budapestről szállítanak. Hatalmas víztorny is épül, amely jelenleg 16 méter magas. Május 1-re 25 méter magas lesz és be is betonozták addig. A betonutak gyors ütemben készülnek, amelyeken az autók végeláthatatlan sora közlekedik. Minden kocsin felirat áll: „Előre az öt éves tervért”, „Felépítjük a Dunai Vasművet” — és ehhez hasonló. Április 4-én nyitották meg a modernül felszerelt büffünket és ét. közfelfüggetünket, amely olyan nagy, mint Budapestén a Nyugati-pályaudvarral szembeni vendéglő. Üveglábláján felirat hirdeti: „Büffé, vállalat dolgozói szeretettel köszöntik a Dunai Vasmű dolgozóit”.

Minden barakba rádiót szereltek be és így állandóan hallgathatjuk a híreket, zenét. Az építkezés egész területén a hangszórókból munka közben is hallgathatjuk a szebbnél szebb zenét és munkásindulókat. Vígan, jókedvvel, zeneszó mellett végezzük munkánkat.

A szegedi elsőéves orvostanhallgatók szünidejükben résztvesznek a Dunai Vasmű építésében

A Szegedi Orvostudományi Egyetem I. évfolyamának DISZ alap-szervezete DISZ-kari választmány-választó taggyűlésén elsőnek csatlakozott Szegeden a budapesti Sallay Imre Szakértésig. Kollégium hallgatóinak felhívására.

„Mi egyetemi hallgatók most fokozott munkával, tanulással, a vizsgákra való jó felkészüléssel és a vizsgaeredményekkel bebizonyítjuk — mondta ki határozatukban —, hogy méltók vagyunk Pártunk, dolgozó népünk bizalmára. A vizsgák után aktívan részt akarunk

venni az öt éves tervért, a szocializmusért vívott harcban. Ezért elhatároztuk, hogy a vizsgák után mi is részt veszünk a Dunai Vasművek, a felszabadult magyar ifjúság városának építésében. Ezzel is megmutatjuk szilárd békeakarunkat s forradalmi lendülettel, harcos elszántsággal haladunk előre azon az úton, amelyet Pártunk jelöl meg számunkra.

Eljen az egész magyar ifjúság szeretett tanítómestere: Rákosi elvtárs!”

Most versenyben vagyunk az Inotai Erőmű dolgozóival. Ez a verseny dönti el, hogy az élüzem csillog hová kerül. Mi, a Dunai Vasmű dolgozói úgy érezzük, hogy a versenyt megnyerjük. Ugy dolgozunk, hogy dicsőséget hozzunk üzemünk-re.

Szegedi dolgozók itt ötszáznál is többen vagyunk és mi is megfogadtuk: minden tudásunkkal azon teszünk, hogy a versenyt megnyerjük. Mi, szegedi dolgozók nem akarunk szégyent hozni Szeged városára.

A Magyar Népköztársaságunk Elnöki Tanácsa április 4-én több dunapentelei dolgozóknak a Munka Erdemrendjét adományozta kiváló munkájukért. Ebből is láthatjuk, hogy népi demokráciánk megbecsüli azokat, akik jól dolgoznak és kitűnőket azokat, akik élén járnak a termelő munkában.

Tudjuk, hogy az ország dolgozó népe szeretettel tekint felénk, akik az első szocialista várost építjük. Mi ezt a szeretetet azzal háláljuk meg, hogy idő előtt felépítjük a Dunai Vasművet és ezzel is hatalmas csapást mérünk az ellenségre.

Még csak annyit kívánok közölni, hogy nagyon büszke vagyok arra, hogy a Dunai Vasmű építői közé tartozhatom.

Még egyszer sok szeretettel köszöntöm a szegedi dolgozókat és a Délmagyarországi szerkesztőséget.

Elvtársi üdvözléssel:

Demján János.

A SZOVJET NŐK

példamutató életével ismerkedhet meg a szegedi dolgozók a napokban a „Szovjet nők a békéért” című kiállításán. Ezt a kiállítást budapesti dolgozók, különösen a dolgozó nők naponta többbezer nézték végig. Gyönyörű fényképanyagokból megismerhetjük a szovjet nők hősi harcait a második világháború idején, de megláthatják azt is, hogy a háború utáni országépítő öt éves terv teljesítéséből hogyan vették ki részüket. Szemléltető képeken láthatják majd a szegedi dolgozók is, hogy a művészet, irodalom, tudomány terén egyaránt milyen komoly munkát fejtenek ki a szovjet nők.

Látogassák minél többen Szeged dolgozó asszonyai ezt a kiállítást, hogy még inkább hasonlónak váljanak példaképeikhez, a szovjet nőhöz.

A kiállítást a Magyar Szovjet Társaság székházának nagytermében május 6-tól 20-ig rendezik meg.

A Szegedi MÁV Igazgatóság

dolgozói forint takarékosági versenyre hívták ki a Postaigazgatóság, városi tanács, Szegedi Ruhagyár, Szegedi Villamos Vasút, Szeged Pályaudvar, Szeged-Rókus Pályaudvar, MÁV Fiúnevelő Intézet, Fűtőház, MÁV Felépítményi Vagyongazdálkodó és a MÁV Osztálymérnökség dolgozóit.

A versenyfelhívás, hogy a vállalatok belüli begyűjtött takarékből (eladott takarékbélyeg) a vállalat egy-egy dolgozójára átlagban mekkora összeget tesz ki. A verseny május 1-től december 31-ig tart. A verseny állásáról az Országos Takarékpénztár szegedi fiókja havonta tájékoztatja a versenyben résztvevő vállalatokat.

Későbbi időpontban tartják meg a Hunyadi János harcairól szóló előadást

A Pártoktatás Házában a ma délután hat órára hirdetett előadás, amelynek címe: „Hunyadi János harca a török hódítók ellen” elmarad. Az előadást későbbi időpontban tartják meg.

Jutalmat kapnak a tejbegyűjtési versenyben kiűntek

Jutalmat kapnak az országos tejbegyűjtési és tejtermelési versenyben legjobb eredményeket elérő állami gazdaságok, tszcsk és földművelőszövetkezetek.

Az egyes versenyszakaszok minden szektorban egy naptári negyedévre terjednek. A verseny kiértékelése s jutalmak kiosztása a negyedévet követő hónap 10-15-ig történik.

Olvasd a

Társadalmi Szemle

A MAGYAR DOLGOZÓIPARTANAK JÓVÓLÉTÁÉRT

minden számát.

Elméleti fejlődésedet segíti elő!

Révai József elvtárs beszéde az írók kongresszusán

I. rész

Kétségkívül eredményes volt ez a kongresszus, jó munkát végzett — mondotta a többi között Révai elvtárs.

— A kongresszus eredményességét hangsúlyozva, bizonyos hiányosságait is meg kell állapítani. Az első hiányosság abban áll, hogy a kongresszus vitáit bizonyos provincializmus jellemezte.

A második hiányosság, amely szembevetett a kongresszus vitákon, az volt, hogy a magyar irodalmi örökség kérdései szinte alig szerepeltek. Pedig a magyar haladó irodalom örökségének igazi elsajátítása nélkül komoly harc a közmopolitizmus ellen, igazi harc a sematizmus ellen elképzelhetetlen.

A kongresszus vitáinak harmadik hiányossága abban áll, hogy szerepeltek ugyan bőven mestersebbi kérdések — s ez helyes volt —, de ezek a mestersebbi kérdések, az alkotás műhelyproblémái nem függték eléggé össze az országgal, a nép nagy kérdéseivel, nem kapcsolódtak össze eléggé az irodalom nagy, építő és nevelő feladataival.

Negyedszer, hiba és hiányosság volt, hogy a vitában nem tükröződik vissza: a magyar irodalom nem valami légüres térben fejlődik, hanem itt, Magyarországon, azon a Magyarországon, ahol az emberek egy adott nemzetközi helyzetben, az imperialista háborús fenyegetések közepette a szocializmust építik. A béke védelmének eszméje nem itatta át kellően a kongresszus vitáit.

Ötödik hiányossága a vitáknak abban áll, hogy kritika volt, de kevés volt az önkritika.

Hiányosság volt még a kongresszus vitáiban, hogy a fiatalok, a magyar irodalmi élet utánpótlása alig jutott szóhoz.

A kongresszus főkérdése az irodalmi sematizmus elleni harc volt. Helyes, hogy ez volt a főkérdés. Ez megfelelt annak a kultúrpolitikanak, amelyről Pártunk II. kongresszusa szól és az egyöntetűség és szenvédegyesség, amely a sematizmus elleni harc kérdésében megnyilvánult, bizonyítja, hogy Pártunk II. kongresszusán a magyar irodalmi élet útörét helyesen tapintottuk.

Hadd igyekezzem néhány kiegészítő megjegyzéssel megvilágítani, miért és hogyan vetődött fel ez a kérdés éppen most.

Amikor a politikában és a gazdaságban legyőztük népünk nyílt ellenségeit, egyre inkább előtérbe nyomult dolgozóink helytállásra, bátorságra, áldozatvállalásra való nevelése és észrevettük, hogy ebben a munkában túlkétség segít az új magyar irodalom. Az irodalom is egyik módszere népünk nevelésének. De, ha az irodalom nem tudja, hogy neki ezt a feladatot másként kell megoldania, mint végső soron ugyanezt a feladatot a szakmai és politikai iskolákban, ha az irodalom nem tud élni a maga sajátos nevelési módszereivel, akkor nem tölti be hivatását.

A politikai oktatás, a szakmai nevelés, a saját hasábjain történő nevelés nagyon-nagyon fontos. Semmi oka az irodalomnak a nevelés eme formáira tekintve tekinteni, de mind e nevelés nem pótolhatja azt, amelyet az irodalom ad és csak az irodalom adhat.

Az, hogy az irodalom sematikus, azt jelenti, hogy nem áll, vagy nem állt eléggé a saját emberformáló és világot átalakító irodalmi eszközeivel.

Vajjon miért rossz a sematikus irodalom, amelyben a hős is, a barát is, az ellenség is papírmásképp alakul? Azért rossz az ilyen irodalom, mert ez az irodalom nem nevel, vagy ha nevelni próbál, akkor úgy nevel — Fégyin elvtársam szavait idézem —, mint egy kiérdemesült pedagógus, mint egy vénkisasszony — nevelőnő.

Hadd szóljak ezzel kapcsolatban néhány szót a pozitív hős kérdéséről.

Ez a kérdés elválaszthatatlan a sematizmus elleni harc problémáitól. A Párt irányította rá főnki figyelmét. Sohasem azt mondtuk azonban — és nem szabad így félreérteni azt a baráti tanácsot, amelyet Pártunk főnöknek ígyekezett adni —, hogy a pozitív hőseknek holmi hibanélküli és gáncsnélküli lovagoknak kell lenniük.

A munkássztyál hivatott arra, hogy a kapitalizmus nyomorúságától, elajlásától, ki- zsákmányolásától megváltsa a világot az emberiséget. De Marx és Engels, Lenin és Sztálin nem arra tanítottak, hogy a munkásokat idealizáljuk. A szocializmust azokkal az emberekkel kell megépíteni, akiket öröklül kaptunk a kapitalizmustól. És bizonyos, hogy a mun-

kássztyál sok rosszat is kap örökségbe. A munkássztyál is sárból és aranyból van, mint Götthe embere, a munkássztyál is a kapitalizmus termelte ki. De a munkássztyál nemcsak terméke, hanem sírásója is a kapitalizmusnak. A munkássztyál az az osztály, amelyben leginkább megtaláljuk a sárból és aranyból, a hőseket, a kapitalizmus sírásóit. És az irodalom feladata az, hogy országoként, koronként konkrétan ábrázolja ezeket a munkássztyálakat és a kornak megfelelő arányban mutassa meg azt is, ami a kapitalizmus öröksége a munkássztyálban és azt is, ami arany benne, azt, mi új, a hősi, előremutató, az új világot átalakító mozzanat.

Más a tipikus munkás ma, már volt tegnap és más lesz holnap. A szovjet irodalomtól tanulunk kell — hadd tegyem hozzá — sokkal többet, mint eddig. Ha ezt a tanácsot az irodalomra vonatkoztatjuk, akkor ez azt jelenti, hogy realizmus romantika nélkül — mint ahogy ezt Zsdánov nagyszerűen meghatározta — elképzelhetetlen. Álmodni a realista íróknak is kötelessége. De itt nem akarjál álmodásról van szó, hanem a realitás talaján való álmodásról.

Amikor mi pozitív hőst követelekünk íróinktól, ezt kívánjuk, semmi egyebet. Ez korántsem jelenti, hogy visszatérnénk vagy bármilyen mértékben is helyeselnénk Révai elvtárs álláspontját: a hős „keltés költőisége”. A dolgozó embernek, a munkásnak nincs semmiféle keltés költőisége. A dolgozó embert legfeljebb visszahúzza, akadályozza fejlődésében az az örökség, amelyet a kapitalizmustól kapott, de megkövet, hozzáilncselve ehhez a nullhoz nincs. Nincs egyenlőségjel a dolgozó emberben, a munkásban a között, ami benne a régi és a között, ami benne az új. Ez a kispolgár, az ingadozó, a polgári értelmiség jellemzője.

Néhány szót parasztabrázolásunkról. Ez komoly nagy és nehéz probléma az irodalom számára is, az élet számára is s azért nehéz az irodalomban, mert nehéz az életben. Az az író, aki nem érti át teljes lelkével a paraszban és elsősorban a középparasztok századeiben végbemenő vívódást, aki nem érti meg a döntés nehézségeit, az nem tud segíteni az államnak, a Pártnak.

A sematizmus elleni harc kapcsán felmerült a vitában a tehetőség, az élettapasztalat kérdése.

Hadd vessm fel ezzel kapcsolatban az írói világnézet kérdését. Egyesek úgy értelmezik a sematizmus elleni harcot, hogy most már visszahelyezzük jogaiba az ösztönös alkotókészséget és száműzzük ennek kapcsán az író világnézetét, hogy elállunk attól a tanácsunktól és kívánságunktól, hogy a haladó író tanulja meg sajátítsa el a haladó világnézetet, a marxizmus-leninizmust. Nem állunk el ettől a tanácsunktól. A sematizmus elleni harcot nem így értelmezzük. Persze, a tehetőség, nem rossz dolog, sőt igen kívánatos dolog. De a tehetőség nem azonos az úgynevezett östehetiséggel, amelynek a jellemzője az, hogy megelégszik önmagával és nem izvekszik fejlődni, csatlakozni, tanulni. A marxista-leninista világnézetet szembeállítjuk az élettapasztalattal — és vannak, akikben talán öntudatlanul van ilyen törekvés —, ez azt jelenti, hogy elfeledik: a marxizmus-leninizmus is élettapasztalat. Az irodalomhoz kell tehetőség. Kell egyénileg gyűjtött, az életben szétlőtt és résztvevő író által összeszedett élettapasztalat. De világnézet nélkül haladó forradalmi világnézet, a marxizmus-leninizmus világnézet nélkül megreked a tehetőség, tönkremegy az östehetőség és még az egyénileg gyűjtött élettapasztalat is zavaros masszává lesz.

Hosszú figyelemfelhívást a fiatalokat: ne siessetek, ne vázlatokat készítsetek; érleljétek meg a mondanivalókat, ne szüljétek meg a magzatot 9 hónap előtt. Persze a különbség az irodalom és a biológia között az, hogy az irodalomban semmiféle természet-törvény nem rögzíti a teresség

— és ez a különbség —, hogy a teresség nem rögzíti a teresség

— és ez a különbség —, hogy a teresség nem rögzíti a teresség

N-hogy félreértés essék, nem arról beszéltek, hogy a mult-ról nem szabad írni. Persze, hogy szabad. Azt hiszem, ezen a téren túl vagyunk, ez a kérdés világos. Nyugodtan írjanak íróink, ha kedvük, élményanyaguk van hozzá, szépet és jót a mult-ról. De az íróknak azt mondjuk: légy korod, néped, államod. Pártod szócsove, szószólója, segítőtje — ez legyen és ne a múgond a főgondod. Révai elvtárs beszédének további részét lapunk holnapi számában ismerteti.